

Arrest

nr. 171 993 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 september 1976.

Op 16 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 januari 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 29 januari 2014 trouwt de verzoekende partij met mevrouw I.S., een Belgische onderdaan.

Op 25 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 27 januari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer B.(...) of B.(...), A.(...), geboren te Casablanca op 12.09.1976 , onderdaan van Marokko, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P.(...) attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

*Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 28.11.2012*

Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevold zal geven aan deze nieuwe beslissing

Bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats

Betrokkene heeft een Belgische echtgenote. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden. Gezien het lucratief karakter van zijn misdadige activiteiten, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt de Belgische wetten en normen met de voeten te treden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat betrokkene op 29/01/2014 in het huwelijk trad met S.(...) I.(...) , geboren te S.(...) A.(..) B.(..) op 01/10/1967, van Belgische nationaliteit; dat ze dus op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie;

De regularisatieaanvraag, dd.16.12.2009, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2012, onontvankelijk verklaard, beslissing betekend op 28.11.2012.

De regularisatieaanvraag, dd.14.01.2013, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 23.04.2013, onontvankelijk verklaard

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren. -Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”

Op 25 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 27 januari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer:

naam: B.(...) of B.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: 12.09.1976
geboorteplaats: Casablanca
nationaliteit: Marokko

wordt een Inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

“Het Inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

♦ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde,

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, Inbreuk op de wapenwetgeving, feil(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België, betrokkene heeft binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg gegeven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.11.2012

Betrokkene heeft een Belgische echtgenote. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven In de zijn van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging In het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat betrokkene op 29/01/2014 in het huwelijk trad met S.(...) I.(...) , geboren te S.(...) A.(...) B.(...) op 01/10/1967, van Belgische nationaliteit; dat ze dus op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie; Betrokkene heeft zich Immers schuldig gemaakt aan Inbreuk op de wetgeving Inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feil(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Gezien het lucratief karakter van zijn misdadige activiteiten, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt de Belgische wetten en normen met de voeten te treden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De regularisatieaanvraag, dd.16.12.2009, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2012, onontvankelijk verklaard, beslissing betekend op 28.11.2012.

De regularisatieaanvraag, dd.14.01.2013, In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1960 werd op 23.04.2013, onontvankelijk verklaard.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze In België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Op 1 februari 2016 heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de twee bestreden beslissingen. Bij arrest van 2 februari 2016 met nummer 161 216 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 15 februari 2016 is de verzoekende partij vrijwillig teruggekeerd naar Casablanca.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

De verwerende partij heeft eveneens in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie opgeworpen:

“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het door haar ingediende annulatieberoep, in de mate dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot schorsing /nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 februari 2016 zonder verzet is vertrokken. Aldus heeft de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering verkregen en is deze beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.

Zodoende kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar annulatieberoep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (zie ook R.v.V. nr. 42.279 van 26 april 2010).

Volledigheidshalve merkt de verweerder nog op dat een onrechtstreeks belang, zo bv. gekoppeld aan een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter, geen belang is dat verbonden is aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden beslissingen uit de rechtsorde maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren (RvS 18 april 2005, nr. 143.292).

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk, bij gebreke aan een actueel belang, in de mate dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).”

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 februari 2016 vrijwillig het Rijk heeft verlaten en naar Marokko is gegaan. Momenteel bevindt de verzoekende partij zich niet meer in het Rijk, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen.

Op de vraag van de voorzitter ter terechtzitting of de verzoekende partij nog een belang heeft bij haar beroep, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij dat zij geen belang meer heeft bij de procedure tegen de bijlage 13septies, maar dat zij belang behoudt in de procedure tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod.

De verzoekende partij toont dus niet aan welk actueel belang zij nog zou kunnen hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid door een gebrek aan belang, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 43, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het EVRM. Bovendien meent de verzoekende partij dat er sprake is van machtsmisbruik.

3.1.1. De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de verwerende partij haar *de facto* heeft verhinderd om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in hoofde van haar Belgische echtgenote. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen enkel genomen zijn doordat de verwerende partij op artificiële wijze het illegaal verblijf van de verzoekende partij in stand heeft gehouden en haar heeft belemmerd om een aanvraag in te dienen. Zij stelt dat dit machtsmisbruik is. Het derde onderdeel van het eerste middel wordt specifiek ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Première branche

Le requérant a informé la partie adverse à trois reprises de son souhait de se prévaloir de son statut de conjoint de Belge dans le cadre d'une demande de regroupement familial, les 25.6.2014, 7.11.2014 et 20.10.2015. Il a par ailleurs interpellé la commune de Leuven qui a explicitement refusé le 6.3.2014 que cette demande soit introduite par courrier recommandé ou par mandataire.

En notifiant au requérant les décisions entreprises alors qu'il est encore détenu, la partie adverse empêche de facto ce dernier de faire valoir son droit au séjour qui découle de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980.

Non seulement le requérant est dans l'impossibilité de voir consacré son droit au séjour, mais en outre la partie adverse tire argument de ce séjour irrégulier pour fonder la première décision entreprise sur l'article 7 de la loi du 15.12.1980 dont le champ d'application est limité à « / l'étranger qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume ».

Ce faisant, la partie adverse commet un abus de pouvoir manifeste, créant artificiellement la situation de séjour illégal dont elle se prévaut ensuite. Cet abus doit être sanctionné par Votre Conseil.

Seconde branche

La partie adverse n'a réservé aucune suite aux quatre interpellations du requérant. De par ce silence, elle a volontairement rendu ses services inaccessibles durant près de deux ans. Cette inaccessibilité est devenue définitive suite à l'adoption des décisions entreprises, qui ordonnent au requérant de quitter le territoire belge et lui interdisent d'y pénétrer durant huit années.

En agissant de la sorte, la partie adverse viole le principe général de bonne administration comprenant, notamment, le droit d'accès aux services publics.

Les normes de bonne conduite administrative prescrites par le Médiateur fédéral mentionnent explicitement l'accès aux services publics, et insistent sur ce point :

« L'administration veille à maximiser l'accessibilité de ses services, de ses bureaux et de ses informations, en veillant à l'adéquation des heures d'ouverture des bureaux aux besoins du public concerné, à l'accessibilité téléphonique et à l'usage de canaux de communication variés. Elle s'efforce de recevoir les citoyens dans un environnement de travail anvrovrié, de limiter les temps d'attente et d'améliorer la lisibilité des décisions et des documents administratifs et l'accès à l'information légale et réglementaire. Sans prétendre à l'exhaustivité, elle tend à vulgariser cette information pour la rendre compréhensible au plus grand nombre ».

Le respect du principe de bonne administration dans toutes ses composantes est d'autant plus important lorsqu'il s'agit de faire respecter les droits fondamentaux des administrés, découlant notamment de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Les décisions entreprises, qui ont pour effet de priver le requérant de son droit d'accès aux services publics, violent ces principes, ainsi que l'article 8 précité.

Troisième branche

La première décision entreprise repose sur l'article 7, 3) de la loi du 15.12.1980, qui dispose que « le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire (...) si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ».

Or, le comportement du requérant doit être évalué au regard de l'article 43, et non de l'article 7, de cette même loi. Seul l'article 43 de la loi du 15.12.1980 est en effet pertinent en ce qui concerne l'entrée et le séjour des membres de famille de citoyens belges et européens.

Le contrôle de dangerosité de l'article 43 est plus stricte que celui prévu çà l'article 7, 3° de la loi. L'article 43 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« L'entrée et le séjour ne peuvent être refusés aux citoyens de l'Union et aux membres de leur famille que pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique et ce, dans les limites ci-après :

(...) 2° les mesures d'ordre public ou de sécurité nationale doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations vénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures. Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues ».

Il ressort de ce qui précède que le contrôle que la partie adverse était tenue d'opérer lorsqu'elle envisageait l'adoption d'une décision relative au séjour du requérant devait répondre à l'ensemble des garanties contenues dans l'article 43 de la loi. A défaut, la décision entreprise viole cette disposition."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verhindert dat door de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij houdt voor dat haar situatie van illegaal verblijf op artificiële wijze zou gecreëerd zijn.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissingen.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een inreisverbod (bijlage 13sexies) werden betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel kritiek levert op het feit dat de stad Leuven op 06.03.2014 weigerde om de aanvraag tot gezinshereniging aan te nemen, stelt verweerder vast dat de kritiek van de verzoekende partij geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissingen.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Gelet op het voorgaande kan slechts vastgesteld worden dat het eerste onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij onontvankelijk is, vermits het onmiskenbaar betrekking heeft op een weigeringsbeslissing van de Stad Leuven.

In een tweede onderdeel bij het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging gedurende twee jaar ontoegankelijk was voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat het tweede onderdeel van het eerste middel evenmin betrekking lijkt te hebben op de in casu bestreden beslissingen.

Terwijl hoe dan ook de vraag rijst naar het actuele belang dat de verzoekende partij bij haar kritiek kan laten gelden, gelet op het feit dat zij op 15 februari 2016 het grondgebied heeft verlaten, nadat zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken kenbaar had gemaakt zo snel mogelijk te willen terugkeren naar het land van herkomst.

In een derde onderdeel bij het eerste middel levert de verzoekende partij kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), doordat haar gevaar voor de openbare orde zou moeten beoordeeld geweest zijn in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet in plaats van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing maakte uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14, §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feiten waarvoor bij op 06.05.2013 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 38 maanden + 3 maanden.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekende partij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Integendeel -zoals overigens in de bestreden beslissing ook terecht wordt aangehaald- werd aan de verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend, waaraan zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging haar illegaal verblijf op kunstmatige wijze zou gecreëerd hebben.

Terwijl artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken (...).”

Verweerder laat gelden dat voormelde bepaling uiteraard slechts toepassing kan vinden op het ogenblik dat de verzoekende partij zich via de geëigende procedures kenbaar heeft gemaakt als een familielid van een Unieburger en in die hoedanigheid bovendien een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend. In voorkomend geval dient door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging toepassing gemaakt te worden van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij gaat er in haar inleidend verzoekschrift echter volkomen aan voorbij dat door haar niet het nodige werd gedaan om via de geëigende procedures een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, in functie van haar Belgische partner, zodat uiteraard geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij inmiddels gehuwd zou zijn met haar Belgische partner volstaat uiteraard niet opdat toepassing zou moeten gemaakt worden van de artikelen 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd geheel terecht toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, om de reden dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft en geacht moet worden een gevaar te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij dienden betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Gelet op het gebrek aan een actueel belang bij de procedure tegen de eerste bestreden beslissing, zoals uiteengezet onder punt 2 van dit arrest, is het eerste middel onontvankelijk, voor zover het eerste middel ontwikkeld wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Enkel de onderdelen van het middel die tegen de tweede bestreden beslissing zijn ontwikkeld, zullen verder worden besproken.

3.1.3.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel aan dat er sprake is van machtsmisbruik doordat de verwerende partij haar diensten ontoegankelijk heeft gemaakt voor de verzoekende partij om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in hoofde van haar Belgische echtgenote. De verzoekende partij baseert zich hiervoor op de mails die haar advocaat op 27 februari 2014, op 25 juni 2014, op 7 november 2014 en op 20 oktober 2015 heeft verstuurd naar de stad Leuven en naar de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin zij vraagt om schriftelijk een dergelijke aanvraag in te dienen. In een antwoord op de mail van 27 februari 2014 *d.d.* 6 maart 2014 stelt de stad Leuven het volgende:

“Geachte heer V.,

De heer B. moet zich persoonlijk bij onze dienst aanbieden om de gezinshereniging aan te vragen. Wij hebben in het verleden de DVZ om advies gevraagd naar aanleiding van een gelijkaardig verzoek. Volgens hen kon een schriftelijk verzoek niet aanvaard worden. Wij danken u voor uw begrip.”

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij geen beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing. De mail van de stad Leuven *d.d.* 6 maart 2014 is nochtans een uitvoerbare en dus aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Als uitvoerbare rechtshandeling dient immers te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603).

Een administratieve rechtshandeling maakt meteen deel van het rechtsverkeer en heeft onmiddellijk rechtsgevolgen. Een administratieve rechtshandeling wordt bovendien geacht overeen te stemmen met het recht zonder dat er eerst een beroep gedaan moet worden op een rechter (het zogenaamde "*privilège du préalable*"). Dit vermoeden van overeenstemming kan wel voor een rechter bestreden worden (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2012, p.7).

In casu heeft de verzoekende partij nagelaten om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van 6 maart 2014 van de stad Leuven. De Raad stelt vast dat de beroepstermijn verstreken is. Bijgevolg blijft de beslissing van 6 maart van de stad Leuven in het rechtsverkeer bestaan en wordt deze geacht in overeenstemming te zijn met de wet. De verzoekende partij kan dan ook niet via de huidige procedure deze beslissing aanvechten of vragen aan de Raad om een wettigheidstoetsing uit voeren op deze beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom zij geen aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in hoofde van haar Belgische echtgenote heeft kunnen indienen door een bijzondere volmacht te verlenen aan haar raadsman, noch toont ze aan dat zij niet in staat was om een bijzondere volmacht te verlenen aan haar raadsman opdat hij dan een aanvraag zou kunnen indienen.

Ondergeschikt wijst de Raad er op dat de verzoekende partij vanuit haar land van herkomst de opheffing of de opschorting van het inreisverbod kan vragen, zoals bedoeld in artikel 74/12, §1, van de Vreemdelingenwet. Nadat het inreisverbod is opgeheven of opgeschort, staat het de verzoekende partij vrij om een visum lang verblijf aan te vragen en zo terug naar België te keren.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij het *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij het haar toekomend recht uitoefent met de enkele bedoeling de verzoekende partij te schaden of op een wijze die de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dit recht door een voorzichtig en bedachtzaam persoon. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van machtsmisbruik. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.3.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel, dat uitsluitend tegen de tweede bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 3° en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

3.2.1. De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Zij betoogt dat zij niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn valt en dus ook niet onder het toepassingsgebied van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling stelt dat personen bedoeld in artikel 2, 5°, van de verordening (EG) Nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) (hierna: de Schengengrenscodes) niet onder de Terugkeerrichtlijn vallen. De verzoekende partij betoogt dat zij een persoon is zoals bedoeld in artikel 2, 5°, van de Schengengrenscodes, daar zij een familielid is van een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer uitoefent. Bijgevolg is de verzoekende partij van mening dat zij geen inreisverbod opgelegd kan krijgen.

De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 résulte de la transposition de l'article 11 de la directive 2008/115 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (dite « directive retour »).

L'article 2 de la directive retour limite son champ d'application comme suit :

1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un Etat membre.

2. (...)

3. La présente directive ne s'applique pas aux personnes jouissant du droit communautaire à la libre circulation, telles que définies à l'article 2, point 5), du code frontières Schengen

L'article 2, 5) du règlement n° 562/2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) définit les « personnes jouissant du droit communautaire à la libre circulation », comme :

a) les citoyens de l'Union, au sens de l'article 17, paragraphe 1, du traité, ainsi que les ressortissants de pays tiers membres de la famille d'un citoyen de l'Union exerçant son droit à la libre circulation, auxquels s'applique la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres; b) les ressortissants de pays tiers et les membres de leur famille, quelle que soit leur nationalité, qui, en vertu d'accords conclus entre la Communauté et ses États membres, d'une part, et ces pays tiers, d'autre part, jouissent de droits en matière de libre circulation équivalents à ceux des citoyens de l'Union »;

L'article 74/11 a été logiquement inséré dans la loi du 15.12.1980 sous le titre « dispositions applicables au retour des ressortissants d'un pays tiers en séjour illégal sur le territoire ». La notion de « ressortissant d'un pays tiers » est définie à l'article 1er, 3° de la même loi, qui renvoie à l'article 2, 5) du Code frontières Schengen, précité.

Madame I.(...) S.(...), l'épouse du requérant, est de nationalité belgo-française (pièce 7). En application de l'article 2, 2), a) de la directive 2004/38 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, le requérant jouit du droit à la libre circulation.

Il ne pouvait dès lors faire l'objet d'une interdiction d'entrée. La seconde décision entreprise viole par conséquent les dispositions visées au moyen et doit, de ce fait, être annulée.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij als familielid van een burger van de Unie niet het voorwerp zou kunnen uitmaken van een inreisverbod.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 11 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat de beschouwingen van de verzoekende partij grondslag missen.

Artikel 1, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

3° onderdaan van een derde land : eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode;

De verzoekende partij houdt voor dat zij dient beschouwd te worden als een familielid van een burger van de unie, dewelke onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt. Verweerder benadrukt evenwel dat uit de stukken van het administratief dossier slechts blijkt dat de verzoekende partij het voornemen zou hebben om in het huwelijk te treden met mevr. S.(...).

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, is op heden allerm minst reeds vastgesteld dat de verzoekende partij een familielid van een unieb burger zou zijn. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij niet langer zou kunnen beschouwd worden als een onderdaan van een derde land.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verweerder laat gelden dat in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij dienden betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.

Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie (1), en die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1, eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.

In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen.

In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.

4. De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (2).

5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (3)."

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn valt. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling stelt dat personen bedoeld in artikel 2, 5°, van de Schengengrenscodeluist niet onder de Terugkeerrichtlijn vallen. Artikel 2, 5°, van de Schengengrenscodeluist als volgt:

"5. „personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

b) de onderdanen van derde landen en hun familieleden die, ongeacht hun nationaliteit, uit hoofde van overeenkomsten tussen de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en die landen anderzijds, rechten inzake vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan die van de burgers van de Unie;"

Zoals de verzoekende partij aanvoert, is artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn omgezet in het Belgische recht. Dit is gebeurd in de artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luist als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Daar de Terugkeerrichtlijn is omgezet, heeft deze geen directe werking. De verzoekende partij toont voor het overige niet aan dat de Terugkeerrichtlijn foutief omgezet is geweest, waardoor de Raad enkel aan artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet moet toetsen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet staat onder Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet. Deze titel luist als volgt: "Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven."

In casu meent de verzoekende partij dat ze niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet daar zij de echtgenoot is van een burger van de Unie en dus niet beschouwd kan worden als een derdelander die illegaal op het grondgebied verblijft.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou vallen, daar zij geenszins aannemelijk maakt dat zij geen derdelander is die illegaal op het grondgebied verblijft.

De verzoekende partij was op moment van het nemen van de bestreden beslissing immers niet in bezit van een geldige verblijfstitel. Dit wordt overigens bevestigd door de uiteenzetting van de verzoekende partij van het eerste middel in haar verzoekschrift, waar de verzoekende partij stelt dat zij nog geen aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in hoofde van haar Belgische echtgenote heeft ingediend, en bijgevolg dus ook nog geen verblijfskaart heeft. De verzoekende partij kan bovendien moeilijk stellen dat zij geen derdelander is, daar zij niet de Belgische, maar de Marokkaanse nationaliteit bezit.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat artikel 2, 5°, van de Schengengrenscodex de voorwaarde bepaalt dat de burger van de Unie zijn recht op vrij verkeer uitoefent. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt dat haar echtgenote haar recht op vrij verkeer uitoefent, waardoor zij zich niet dienstig op deze bepaling kan beroepen. Voor zover de verzoekende partij van mening zou zijn dat haar echtgenote haar recht op vrij verkeer wel uitoefent daar zij een dubbele nationaliteit bezit, namelijk de Belgische en de Franse nationaliteit, wijst de Raad op het volgende.

Uit de zaak *McCarthy* (HvJ 5 mei 2001, C-434/09, pt. 30-43) volgt dat een Unieburger die nooit zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, niet valt onder de werkingssfeer van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229; hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij, burger van de Unie tevens de nationaliteit van een andere lidstaat bezit dan die waarin zij verblijft, doet niets af aan deze vaststelling. Dat een burger van de Unie de nationaliteit van meer dan één lidstaat bezit, betekent immers niet dat hij zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Het Hof van Justitie heeft echter herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van Unieburger de primaire hoedanigheid van onderdanen van lidstaten moet zijn. In die omstandigheden verzet artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, (hierna: VWEU) zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 41; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *McCarthy*, pt. 41-42). Zulke situatie doet zich voor wanneer de nationale maatregelen tot gevolg hebben dat Unieburgers worden verplicht het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In de specifieke situatie van de zaak *Ruiz Zambrano* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan deze de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontzeggen. Een dergelijke weigering van verblijf zal er toe leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zal leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zal het voor die burgers van de Unie *de facto* onmogelijk zijn de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie verbonden rechten uit te oefenen.

Dit criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, heeft dus betrekking op gevallen die erdoor worden gekenmerkt dat de Unieburger feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. Dit is dus een criterium van zeer

bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is, uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt. De beoordeling van zulke situatie vergt een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*, pt. 66-68).

Hoewel de in het arrest *Ruiz Zambrano* ontwikkelde beginselen weliswaar slechts in uitzonderlijke omstandigheden van toepassing zijn, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie niet dat zij enkel gelden voor situaties waarin tussen de derdelander voor wie een verblijfsrecht wordt aangevraagd en de Unieburger, een jong kind, een biologische band bestaat waaruit eventueel het verblijfsrecht van de derdelander zou volgen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat het de afhankelijkheidsverhouding is tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het Unieburgerschap in het geding kan brengen, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, pt. 55-56).

In casu liggen er geen bewijzen voor dat de echtgenote van de verzoekende partij haar recht op vrij verkeer uitoefent. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij een dergelijke afhankelijkheidsverhouding heeft met haar echtgenote die ertoe leidt dat de echtgenote van de verzoekende partij, een Unieburger, wordt gedwongen door de bestreden beslissing de Unie samen met de verzoekende partij te verlaten. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op artikel 2, 5°, van de Schengengrenscode.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.1. De verzoekende partij stelt in haar derde middel dat de verwerende partij het bestaan van haar privé- en gezinsleven aanvaardt en tevens aanvaardt dat de tweede bestreden beslissing een inmenging vormt op haar privé- en gezinsleven. De verzoekende partij betoogt echter dat de verwerende partij geen correcte belangenafweging heeft gemaakt in de tweede bestreden beslissing. De verwerende partij heeft in de tweede bestreden beslissing enkel rekening gehouden met de gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij en niet met de proportionaliteit van een inreisverbod van 8 jaar. Bovendien stelt de verzoekende partij dat de tweede bestreden beslissing haar in de onmogelijkheid stelt om haar recht op gezinshereniging uit te oefenen. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij via het inreisverbod de ontoegankelijkheid tot de procedure inzake gezinshereniging verlengt. Tevens is de verzoekende partij van mening dat een opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals bedoeld in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, haar recht op een gezinsleven niet kan vrijwaren, daar de verwerende partij geen bindende termijn heeft waarbinnen zij op een aanvraag om opschorting of opheffing van een inreisverbod moet antwoorden. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet vormt volgens de verzoekende partij dan ook geen garantie op een snelle herziening van de situatie, en dit is volgens de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij adstrueert haar derde middel als volgt:

“Première branche

La partie adverse reconnaît l'existence d'une vie privée et familiale dans le chef du requérant et de son épouse au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme. Il est également acquis que les décisions entreprises constituent une ingérence dans cette vie privée et familiale.

La seconde décision entreprise place le requérant dans l'impossibilité de faire valoir ses droits au regroupement familial, et ce durant une période de 8 ans. La partie adverse considère en effet qu'une interdiction d'entrée en vigueur fait obstacle à l'introduction d'une demande sur pied des articles 40bis et 40ter de la loi du 15.12.1980 (voir les arrêts n°135 627 et n°150 196 de Votre Conseil).

Elle prolonge en réalité la période d'inaccessibilité de la procédure de regroupement familial pour le requérant. Ce derniers, dès le 27.2.2014, sollicite que soit reconnu son droit au séjour en sa qualité d'époux de Belge. Il a ensuite interpellé la partie adverse par voie électronique les 25.6.2014, 7.11.2014 et 20.10.2015. Aucune réponse n'a été réservée à ces trois courriels.

La circonstance que le requérant puisse solliciter la levée ou la suspension de la décision entreprise en application de l'article 74/12 de la loi du 15.12.1980 ne permet pas de protéger son droit au respect de la vie privée et familiale.

L'article 74/12 de la loi du 15.12.1980 prévoit en effet qu' « une décision concernant la demande de levée ou de suspension de l'interdiction d'entrée est prise au plus tard dans les quatre mois suivant l'introduction de celle-ci. Si aucune décision n'est prise endéans les quatre mois, la décision est réputée négative ». Aucun délai légal et contraignant n'est imposé à la partie adverse pour statuer sur une demande de levée ou de suspension de la décision entreprise. La partie adverse peut se contenter de laisser s'écouler le délai de 4 mois, que Votre Conseil sanctionnera le cas échéant, ouvrant de la sorte un nouveau délai tout aussi peu contraignant.

Pour être conforme aux exigences de la Cour européenne des droits de l'Homme, la protection des droits fondamentaux, et plus particulièrement du droit à la vie privée et familiale du requérant et du droit à un recours effectif en cas de non-respect de ce droit, doit être de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique .

La seconde décision entreprise, et ses effets particulièrement disproportionnés sur le droit au regroupement familial du requérant pour les années à venir, sans aucune garantie que la situation fera l'objet d'une révision à court terme, viole l'article 8 de la Convention.

Seconde branche

A tout le moins, Votre Conseil doit constater que la partie adverse n'a pas valablement examiné et motivé la proportionnalité de la seconde mesure adoptée, et de ses effets, par rapport aux intérêts en présence (l'intérêt de la société de se protéger versus l'intérêt du requérant de faire valoir son droit au regroupement familial dans un délai raisonnable). Seuls les intérêts relatifs à un éloignement du territoire ont été envisagés.

La seconde décision entreprise viole de la sorte les articles 62 et 74/11 de la loi du 15.12.1980."

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partij :

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissingen haar recht op een privéleven zouden schenden. De verzoekende partij verwijst in het bijzonder naar het inreisverbod, dat haar gedurende een periode van acht jaar de mogelijkheid zou ontfangen om haar recht op gezinshereniging te laten gelden.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissingen, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het derde middel van de verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voor wat het gezinsleven van de verzoekende partij uitdrukkelijk melding maakte van de volgende elementen:

"Betrokkene heeft een Belgische echtgenote. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Gezien het lucratief karakter van zijn misdadige activiteiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt de Belgische wetten en normen met de voeten te treden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Overwegende dat betrokkene op 29.01.2014 in het huwelijk trad met S.I., geboren te Sint Agatha Berchem op 01.10.1987 van Belgische nationaliteit; dat ze dus op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en hun toekomstige gezinssituatie;"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze werd geargumenteed om welke reden de verzoekende partij een gevaar moet geacht worden voor de openbare orde en om welke reden de bescherming van de openbare orde in casu superieur moet geacht worden aan de privébelangen van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM -zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing- niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

te betekenen aan een vreemdeling die niet over enigerlei verblijfsrecht beschikt en bovendien geacht wordt een gevaar te betekenen voor de openbare orde.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

In aansluiting op het voorgaande benadrukt verweerder dat er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat verzoekende partij op basis van een vals identiteitsdocument het verblijf in België verkreeg en het niet onredelijk, noch disproportioneel is het verblijfsrecht in te trekken omwille van deze fraude.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Zie ook:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Verder laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er hinderpalen zouden bestaan voor het beleven of het uitbouwen van het gezinsleven in het land van herkomst. De verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het opgelegde inreisverbod van 8 jaar, doch zij blijft in gebreke om aan te tonen dat haar echtgenote haar niet naar Marokko zou kunnen vergezellen.

Verweerder merkt in dit kader volledigheidshalve op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het gezinsleven enkel in België kan beleefd of uitgebouwd worden.

Zie ook:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in

Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

De verzoekende partij verwijst nog naar het feit dat zij ingevolge het opgelegde inreisverbod gedurende een periode van acht jaar in de onmogelijkheid wordt geplaatst om in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Los van het feit dat -zoals hoger reeds werd aangehaald- allerminst wordt aangetoond dat het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen beleefd worden, benadrukt verweerder tot slot dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod.

De bestreden beslissingen houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

Verweerder herhaalt in dit kader dat de verzoekende partij -zodra gevolg is gegeven aan de op haar rustende terugkeerverplichting- in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod kan indienen middels een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland.

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij dienden betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. In zoverre dat de verzoekende partij het derde middel heeft ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is, gelet op het ontbreken van het rechtens vereiste belang (zie punt 2. van dit arrest). Het derde middel zal enkel ten gronde worden behandeld in zoverre het is ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

3.3.3.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn te lezen in de tweede bestreden beslissing. Het inreisverbod wordt genomen omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar ter kennis is

gebracht op 28 november 2012. Het inreisverbod heeft een duur van 8 jaar omdat de verzoekende partij veroordeeld is geweest tot gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden voor een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf en een inbreuk op de wapenwetgeving. De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij een Belgische echtgenote heeft en dus een beschermenswaardig gezinsleven en betoogt dat hoewel de bestreden beslissing een inmenging is op dit gezinsleven, het gerechtvaardigd is gezien de criminele daden van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij en haar echtgenote getrouwd zijn op 29 januari 2014, waardoor de echtgenote dus op de hoogte is van de eerder gepleegde criminele feiten van de verzoekende partij en wat de gevolgen zouden kunnen zijn op hun gezinsleven. Bovendien betoogt de verwerende partij dat gezien het lucratief karakter van de misdadige activiteiten, er een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde. De verwerende partij stelt dan ook dat de maatschappij het recht heeft om zicht te beschermen tegen de verzoekende partij die er niet aan twijfelt de Belgische wetten en normen met de voeten te treden. De verzoekende partij concludeert dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die zij kan doen gelden. De verwerende partij verwijst eveneens naar de aanvragen om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die allebei onontvankelijk werden verklaard. De verwerende partij stelt dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is daar de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en tevens gelet op het belang van de immigratiecontrole en het belang van het handhaven van de openbare orde.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3.3.3.2. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij ook de schending van dit artikel opwerpt. De materiële motiveringsplicht dient tevens in het licht van artikel 8 van het EVRM te worden onderzocht, daar ook van deze bepaling de schending wordt opgeworpen.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te

verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.3.3.3. In de tweede bestreden beslissing is de volgende motivering te lezen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene heeft een Belgische echtgenote. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven In de zijn van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging In het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Overwegende dat betrokkene op 29/01/2014 in het huwelijk trad met S.(...) I.(...) , geboren te S.(...) A.(...) B.(...) op 01/10/1967, van Belgische nationaliteit; dat ze dus op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie;

Betrokkene heeft zich Immers schuldig gemaakt aan Inbreuk op de wetgeving Inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feil(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Gezien het lucratief karakter van zijn misdadige activiteiten, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt de Belgische wetten en normen met de voeten te treden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze In België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de motivering enkel rekening heeft gehouden met de gevolgen en de proportionaliteit van een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied, en niet met de proportionaliteit van het opleggen van het inreisverbod van 8 jaar ten opzichte van het gezinsleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij laat echter na om *in concreto* aan te geven waar exact geen rekening mee is gehouden in de belangenafweging van de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt immers eerst gesteld dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij niet betwist wordt en tevens dat de bestreden beslissing inderdaad een inmenging vormt op het gezinsleven. De verwerende partij betoogt echter dat deze inmenging gerechtvaardigd wordt door het recht op bescherming van de openbare orde en met het oog op het voorkomen van strafbare feiten. Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat, gelet op het lucratief karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij, er een ernstig en actueel gevaar bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. De Raad stelt overigens vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij criminele feiten heeft gepleegd, noch betwist zij dat zij als een gevaar voor de openbare orde beschouwd kan worden. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat de echtgenote van de verzoekende partij op de hoogte was van de criminele daden van de verzoekende partij en van de mogelijke gevolgen van deze daden op het verblijf van de verzoekende partij en haar gezinssituatie.

De Raad merkt hier op dat het Europees Hof zich zeer streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals *in casu*. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing en de feiten die daarin worden beschreven, is het niet kennelijk onredelijk om een inreisverbod van 8 jaar op te leggen en te stellen dat dit inreisverbod geen schending uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Het inreisverbod is overigens geen verwijderingsmaatregel op zich, maar wel een maatregel die de langdurige verwijdering van de verzoekende partij vrijwaart, door te stellen dat de verzoekende partij gedurende 8 jaar het grondgebied van het Rijk niet mag betreden. Bovendien bestaat er nog steeds de mogelijkheid voor de verzoekende partij om op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

De verzoekende partij betoogt tevens in haar verzoekschrift dat de tweede bestreden beslissing haar in de onmogelijkheid stelt om haar recht op gezinshereniging uit te oefenen en dat de verwerende partij op deze manier de ontoegankelijkheid tot de procedure inzake gezinshereniging probeert te verlengen.

Het opleggen van het inreisverbod is gemotiveerd door te stellen dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar ter kennis is gebracht op 28 november 2012. Het inreisverbod heeft bovendien een duur van 8 jaar omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij door het opleggen van een inreisverbod de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging zou willen miskennen. Het inreisverbod wordt opgelegd met een duur van 8 jaar om de openbare orde te beschermen, en niet om het gezinsleven van de verzoekende partij te schenden. In de bestreden beslissing wordt overigens uitgebreid gemotiveerd waarom *in casu* een inmenging op het gezinsleven toegelaten is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen van deze motieven *in concreto* betwist, laat staan weerlegt. Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening had moeten houden met de intentie van de verzoekende partij om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Tevens is de verzoekende partij van mening dat een opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals bedoeld in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, haar recht op een gezinsleven niet kan vrijwaren, daar de verwerende partij geen bindende termijn heeft waarbinnen zij op een aanvraag om opschorting of opheffing van een inreisverbod moet antwoorden. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet vormt volgens de verzoekende partij dan ook geen garantie op een snelle herziening van de situatie, en dit is volgens de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3

Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5

De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6

Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen."

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat steeds open, met name in het kader van een aanvraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod *juncto* een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend. De mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod is geenszins louter theoretisch maar is ook beschikbaar in de praktijk, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

In deze procedure kan bovendien geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die wel of niet zal worden genomen in het kader een aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod en visumaanvraag, met name of de beoordeling door de gemachtigde ten gronde of het door de verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een opheffing of opschorting van het inreisverbod een verlening van een visum met oog op gezinshereniging in België rechtvaardigt.

Het loutere feit dat de verzoekende partij mogelijks geen opheffing of opschorting van het inreisverbod omwille van humanitaire redenen, *in casu* haar gezinsleven met haar echtgenote, kan bekomen, kan geenszins tot de vernietiging van het inreisverbod leiden. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden geschonden door het bestreden inreisverbod omdat de verzoekende partij *in casu* geen vertrouwen heeft in de procedure tot opschorting of opheffing van het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet geen bindende termijn oplegt om te antwoorden op een aanvraag om opschorting of opheffing, wijst de Raad op artikel 74/12, §3, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat een positieve beslissing binnen de 4 maanden na de aanvraag moet worden getroffen. Indien er geen beslissing is genomen binnen de 4 maanden, dient de beslissing als negatief beschouwd te worden. Tegen deze negatieve beslissing kan de persoon die de aanvraag om opschorting of opheffing heeft ingediend, een beroep aantekenen bij de Raad. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat er geen termijn waarbinnen beslist dient te worden over een aanvraag om opschorting of opheffing van een inreisverbod.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 8 van het EVRM *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS